

V našem kraju

se posebno ostro občuti vsaka nagla sprememba vremena: nahod, kašelj, hripavost, vratobol, trganje v udih, zobobol in glavobol so sedaj pri nas na dnevnem redu. Prav poseb-

V vojaških, davčnih, invalidskih in mnogih drugih stvarih se obračajo prizadeti ustmeno in pismeno do svojih zastopnikov. V Beogradu leži po ministrstvih in osrednjih uradih na tisoče in tisoče prošelj, pritožb in rekurzov. Ljudje nas vsak dan prosijo, da v nujnih slučajih dregamo ministre in uradnike, da dajo akte naprej in jih rešijo. Posamezni naši poslanci dobivajo na dan po 10 do 20 takih pisem. In kadar smo doma, prihaja na dan k posameznim poslancem 30 do 40 ljudi z vsakovrstnimi pritožbami. V sedanji dobi, ko ima pravica zavezane oči, je ta pot edina, da morejo posamezniki, ki se jim godi krivica, priti do pravice.

Radič je izdal sedaj za svoje poslance navodilo, da ne smejo brez njegovega dovoljenja posredovati za kogarkoli. Vse mora iti potom strankinega tajništva. Radič pravi, da v osebnih zadevah sploh neče nikogar sprejeti. Poslanec, ki bi se brez njegove vednosti potegnil za koga, ali za koga posredoval, bo dobil ukor. Ta Radičeva »naredba« se nam zdi silno čudna. Res je, da se ljudje mnogokrat obračajo do poslancev v zadevah, ki niso umestne za poslance. Ali vendar je v mnogih slučajih potrebno, da se volilec obrne do svojega zastopnika.

Stefan Radič torej odganja uboge ljudi od svojih zastopnikov. To se pravi: Njemu je ljubo, da ministrstva in razni osrednji uradi uradujejo počasi, ali pa mnogih pritožb in prošelj sploh nikdar ne bodo rešili. Njemu je menda celo po godu, da na primer v državnem svetu (najvišjo sodišče za celo državo) leži še danes nad 40.000 pritožb nerešenih. Ni dovolj, da Radič s svojimi poslanci in ministri dosedaj še niti besedice ni znil za to, da se znižajo nezno visoki davki in druga bremena, sedaj še hoče preprečiti, da bi se ljudstvo smelo obračati do svojih poslancev.

Poslanci Slovenske ljudske stranke na to Radičevo pot ne bodo šli. Sprejemali bomo tudi še naprej rade volje prošnje in pritožbe naših ljudi. Kar se v sedanjih žalostnih razmerah da storiti, bomo vedno rade volje storili.

Franjo Zebot.

O spopadu med Grki in Bolgari.

V malem švicarskem mestu Locarnu, kakor smo že poročali v našem listu, je končalo zadnje dni posvetovanje svetovnih državnikov z zaključkom: meje držav, kakor jih določajo mirovne pogodbe — sklenjene na pogajanjih po svetovni vojni, se morajo v svrhu evropskega miru držati in čuvati.

Komaj so se vrnili odposlanci iz locarniških pogajanj v svoje države, se je raznesla v svet vest, da ste se Bolgarija in Grčija prav za resno na kri in smrt »laseli«.

Kako je prišlo do krvavega spopada.

Ako gre za presojanje verodostojnosti med Bolgari in Grki, že moramo Bolgarom več verjeti in radi tega

Res so bili na robu dnevnika vidni že nekoliko obledeli sicer pa precej razločni odtiski štirih drobnih otroških prstov in posebno dobro je bil viden odtisček desnega palca.

Molče in zamišljena sta obsedela, ko je Arnot končal.

»Povej, prijatelj Trzan«, je po dolgem molku Arnot spet začel, »ali si že kedaj premišljeval o svoji zgodnji preteklosti? Ali si se že kedaj vprašal, kako si prišel v džunglo?«

»Mislim sem že na to. Vsa leta sem, odkar sem zahajal v kočjo in bral v knjigah.«

»No — in kaj si našel?«

»Nič gotovega.«

»Seveda —! ker nisi znal brati te knjžice! Prijatelj, knjžica je dnevnik gospoda Johna Clayton lorda Greystoke! Vsak izobražen človek si piše dnevnik, tudi ti si ga boš morebiti pisal, ko prideš v svet. In tale dnevnik pripoveduje o sinčku, ki se je Claytonu narodil v džungli —.

Bog vedi, kaj se je zgodilo ubogemu Claytonu. Njegove zemeljske ostanke si videl v koči. Porter in njegovi ljudje so našli neovrgljive dokaze, da so kostenjaki res ostanke lorda Greystoke in njegove žene. Kaka usoda ga je zadela, o tem pravim pač nikdar ne bomo zvedeli. — gotovo pa je, vsaj zame, da si ti — njegov sin, ki o njem piše dnevnik, in da si torej po vseh postavah in pravicah dedič njegovega imetja in naslova, da si lord Greystoke, eden najuglednejših in najimenitnejših mož na Angleškem —!

Arnot se je razvnel, vstal je in ponudil roko Trzanu, da bi mu častital.

Pa Trzan je obsedel, zamišljen zrl v daljavo in otožno odgovoril:

»Mislim sem na to. Pa ni mogoče!

no mučijo tedaj revmatične bolečine. Po naših ugodnih izkušnjah pa se je pokazal kot vedno zanesljiv ublažitelj bolečin Fellerjev blagodišeči »Elsafhujd«, katerega so že naši roditelji in dedje uporabljali kot priljubljeno domače sredstvo in kosmetikum. Uporaba »Elsafhujda« vedno prija, bodisi o dnočaj ali od zunaj. Je močnejši in krepkejši

se hočemo glede krivde na spopadu med obema državama držati bolgarske izpovedi, ki se glasi približno takole: Dne 15. oktobra ob 3. uri popoldne se je približal ob grško-bolgarski meji stražni grški vojak bolgarski obmejni straži in ustrelil proti njej. Bolgarska straža je odgovorila na ta izzivalni strel in ustrelila Grka. Koj za tem so prišli na bolgarsko ozemlje grški vojaki, ter prenesli ubitega tovariša na grško stran. Po tem krvavem dogodku je bolgarska vlada obvestila grško o spopadu in jo prosila, naj se sestavi iz zastopnikov obeh držav komisija, ki bo ugotovila krivdo na uboju Grka. Grška vlada na predlog bolgarske ni odgovorila, ampak je izdala povelje, da udrejo številne grške čete na bolgarsko ozemlje.

Prodiranje grških čet.

Kakor govorijo vsa grška poročila z Balkana, so Grki čakali že dalje časa, da se na ta ali oni način maščujejo nad Bolgari. Prvi spopad med Grki in Bolgari se je doigral 15. oktobra in 21. oktobra je številna grška pehota, spremljana od lahkega in težkega topništva, vdrla v bolgarske obmejne kraje. Pred prodirajočimi

Kaj me gledate debelo?
Ker mi delo gre veselo,
hitro, naglo izpod rok?

Rubim pač »Gazela« miho,
ki se peni mi obilo
in ni trdo kakor rog!

Vedno sem se prej trudila,
mnogo časa zamudila,
pa zaman je bil ves trud!

Končno si »Gazela« miho
sem kupila in perilo
perem zdaj brez vseh zarud.

V koči so bili trije kostenjaki, sam sem jih videl in dobro se jih spominjam. Eden je bil Claytonov kakor praviš, eden njegove žene, — tretji pa je bil kostenjak njenega otroka. Otrok, ki o njem tale knjiga govori, je torej umrl —. Zato jaz ne morem biti Claytonov sin.

Ne! Iz pragozda sem. Tam sem živel, odkar se zavedam. Kako sem prišel tja, tega nihče nikdar ne bo dočel. In nikdar ne bom zvedel, kdo sta moj oče in moja mati —.

Molčala sta vsak v svojih mislih, le da je Arnot čisto po svoje sodil o Trzanovi preteklosti.

Dolgo je že opazoval prijatelja in dobro ga je poznal. Iz vsake njegove kretnje, iz vsega njegovega obnašanja je govoril pristni, čistokrvni angleški plemenitaš, njegov bistri razum je pričal o duševni omiki njegovih dedov.

Kako je prišel otrok iz Claytonove kočje v džunglo med divje živali in odkod se je vzel tretji, otroški kostenjak, ki so ga Porterji našli v koči, to seve so bila težka vprašanja, za to je vedel le Bog sam, — toda da je bil Trzan Claytonov sin, o tem Arnot prav nič ni dvomil.

In sklenil je že koj tisti dan, da bo zastavil vse svoje znanje in če treba tudi svoje premoženje ter poiskal nepobitnih dokazov za svoje naziranje in priboril Trzanu njegovo dedščino in prostor v svetu, ki je bil njegov po vseh postavah angleškega prava.

Za to pa je neobhodno potreboval dnevnik. In ker se je opravičeno bal, da bi ga Trzan kje med potom izgubil, ga je tiho in neopaženo vtaknil v žep.

Teden dni po tem pogovoru sta potnika zagledala prve ljudi.

Gozd se je zredčil, nenadoma sta stala na robu razsežne jase. Dobro obdelana polja, razkošni travniki so

sega dejstva, kot francosko žganje. 6 dvojnatih ali 2 specialni steklenici za 63 din., 12 dvojnatih ali 4 specialne steklenice za 99 din., 36 dvojnatih ali 12 specialnih steklenic za 250 din., že obnem z zaobjem in poštnino po povzetju ali proti plačilu vnaprej razpošilja lekarnar Eugen V. Feller v Stubici Donjoj, Elsatrg 341, Hrvatsko.

grškimi četami so se Bolgari umaknili in do danes, ko beležimo te vesti, se še bolgarska vojska ni po robu postavila Grkom. Od bolgarskega ozemlja so Grki zasedli doslej 30 km dolgi in 12 km široki pas, v katerem leži 7 vasi in neutrjeno bolgarsko mesto Petrič. Bolgarsko mesto Petrič so grški topovi močno obstreljevali in ubili 3 otroke in 4 ženske. V mesto je padlo preko 150 šrapnelov. Prestrašeno obmejno prebivalstvo beži iz od Grkov zasedenih krajev in je doslej na pobegu v notranjost države že nad 15 tisoč ljudi. Grške čete seve po stari vojaški navadi plenijo ter ropajo, kar jim pač pade pod roke. Grki pošiljajo proti Bolgarom, ki se še ne branijo, vedno nove čete, in sicer iz Soluna.

Kaj je storila Bolgarija v očigled spopadu?

Kakor smo že omenili, je koj po prvem spopadu med bolgarskim in grškim vojaštvom Bolgarija prosila Grke za vpoklic komisije, ki bi naj ugotovila krivce. Ker se temu pozivu Bolgarov Grki niso odzvali, je poslal bolgarski zunanji minister Zvezi narodov več obširnih brzojavk, v katerih slika brezobzirno prodiranje grških čet na bolgarsko ozemlje in prosil Zvezo narodov, naj posreduje ona med obema državama, da ne bo prišlo do vojne in prelivanja krvi. Tajnik Zveze narodov je koj po prvih brzojavkah iz Bolgarije sklical zastopnike Zveze, ki so se sestali v Parizu zadnji pondeljek. Do resnega krvavega obračuna med Bolgari in Grki tokrat ne bo prišlo, zato bodo skrbele že velesile, ampak čudno je to, da so se Grki upali lopniti po Bolgarih ravno v času, ko so bila zaključena od celega sveta z zadovoljstvom pozdravljena pogajanja v Locarnu.

Kdo je večji krivec: Bolgarija ali Grki?

Bolgarija in Grčija sta v letih po prevratu obeh državah nasilnih strmoglavljenj vlad, umorov, krvi in smrti — —. Bolgarijo vlada Cankova vlada, ki se je po nasilni odstranitvi vlade Stambolijskega, po pobojih ter umorih začasno priklopala do vladne moči. Grčijo krmarijo razni vojaški dostojanstveniki, ki s pomočjo oficirjev in vojaštva držijo v svojih samopašnih pesteh že itak od nekdanj omahljivo, bojazljivo ter za vedno spreminjajočo se državno obliko dovezetno grško ljudstvo. Ako gledamo mi miroljubni Jugoslovani nasilno vlado bolgarskega Cankova in grškega generala Pangalosa, se ne moremo v očigled najnovejšemu spopadu med Bolgari in Grki ogreti ne za pravičnost ene niti druge države. Ker se pa Cankova Bolgarija, kot članica Zveze narodov pred oboroženim nastopom Grške, ki je tudi včlanjena pri Zvezi narodov, mirno umika in je iskala zaščite pred surovo oboroženo silo pri mednarodnem razsodišču in ne na krvavih bojnih poljanah, že moramo tudi mi SHS državljanji glavno krivdo glede ogrožanja miru na Balkanu zapisati na črno-grešno plat Grčije. Ako so tudi Bolgari kot prvi ustrelili grškega vojaka, bi bila dolžnost Grčije kot članice Zveze narodov, da se pritoži radi tega na to vrhovno mirovno razsodišče, ne pa, da samolastno brez vprašanja drugih držav in velesil radi smrti enega vojaka zasede 30 km dolgo in 12 km široko bolgarsko ozemlje in povzroči, kakor je doslej ugotovljeno, smrt 25 človeških žrtev in

segali prav do gozda. Sredi polja pa so ležala poslopja, močna, visoka ograja iz hlodov jih je obdajala.

Trzan je dvignil glavo, vlekel zrak skozi nos in pri-sluzkoval.

»Črnci!« je rekel in pokazal ven na polje.

Res je bila gruča črncev v belih oblekah zunaj na polju pri delu.

Trzan je pograbil za tulj in lok.

»Ne prenašli se!« ga je ustavil Arnot. »Ti ljudje so naši prijatelji!«

»Črnci so moji sovražniki! Napadli naju bodo. Braniti se morava!«

»Nikakor ne! Tamle je naselbina belih ljudi in črnci so v njihovi službi, torej najini prijatelji. Pojdiva k njim!«

»In če planejo nad naju?«

»Se bova branila.«

»Kršak in Tublat sta sovražnika previdno opazovala in prva napadla. Tudi Numa in Sabora sta tako storila. Midva pa se naj pokaževa črncem, ko ne veva, ali so najini sovražniki ali najini prijatelji —?«

»Trzan, sedaj nisi več v džungli, ampak v naselbinah belih ljudi! Zapomni si, da ljudje niso tvoji sovražniki! In pa tudi to, da nimaš pravice ubijati! Med ljudmi veljajo postave in če ti kdo kaj hudega stori, ga kaznuje postava, ne pa ti. Če koga ubiješ, prideš pred sodnika in ta te bo obsodil na smrt.«

Se hude težave bom imel s teboj v svetu, da te bom obvaroval pred sodnijo —. Gorje pač tistemu, ki se te bo lotil!«

»Torej pa pojdiva med nje, da naju ubijejo!« se je smejal Trzan.

Stopila sta iz gozda na travnik in se približala delavcem.

(Dolge prihodnjič.)